

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΝΟ. 08 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 6
ΛΕΠΤΑ

Ο Σκλάβος και η Χρυσή Λύρα

*Έτσι το αφηγήθηκε ο Κένταυρος στα παιδιά του Νηπιαγωγείου, ένα
βράδυ στο Πήλιο.*

Παραδοσιακό παραμύθι για το θάρρος, την εξυπνάδα και τη
δύναμη του έρωτα για την ελευθερία — τρία τάλαντα που
σπάνε κάθε αλυσίδα.

Το Σκοτεινό Κάστρο του Τυράννου

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια χώρα όπου τα βουνά έκρυβαν μεγάλες σπηλιές γεμάτες μυστικά... Έκρυβε φωλιές από σοφά και πανέμορφα πουλιά, από πανέμορφα αλλά και ωδικά πουλιά, πουλιά που τραγουδούσαν τόσο όμορφα που μάγευαν τους ανθρώπους, που έκαναν τα λουλούδια να ανθίζουν.

Σε μια χώρα που τα ποτάμια πήγαζαν από μυστικές πηγές και κυλούσαν ποτίζοντας, δίνοντας ζωή σε φυτά, σε δέντρα και ανθρώπους... Σε αυτή την όμορφη χώρα ζούσε και ένας σκλάβος που τον έλεγαν Λίνο. Ήταν δεμένος με αλυσίδες στο σκοτεινό κάστρο που είχε κτίσει ένας τύραννος, σε μια από τις σκοτεινές σπηλιές ενός από τα μεγάλα βουνά.

Ο τύραννος αυτός ήταν ένας γίγαντας με μάτια από πέτρα και φωνή τόσο σκληρή που έκανε τα λουλούδια να μαραίνονται και τα πουλιά να κλαίνε όταν τον άκουγαν... Ο Λίνος δεν θυμόταν τη ζωή έξω από τη σκλαβιά. Τον είχε πάρει σκλάβο ο τύραννος από πολύ μικρό. Οι μέρες του ήταν γεμάτες αναγκαστική δουλειά, μέσα στο σκοτάδι, στο κρύο και τη σιωπή. Μα μέσα του, όμως, ένιωθε μια δύναμη δυνατή σαν τον ήλιο που είχε αντικρίσει όταν, μικρό παιδί, τον άρπαξαν οι άνθρωποι του τυράννου.

Αυτός ο ήλιος της ψυχής του, αυτή η δύναμη της καρδιάς του, ήταν αόρατες για τους άλλους, ήταν αόρατες για τον τύραννο και τους ανθρώπους του. Τις ώρες της σκλαβιάς,

τις ώρες της μοναξιάς, μίλαγε με τον ήλιο της ψυχής του, με τη δύναμη της καρδιάς του. Όσο μίλαγε μαζί τους, ένιωθε τον ήλιο του να γίνεται φωτεινότερος, ζεστότερος, να τον γεμίζει εμπιστοσύνη και ελπίδα για ένα αύριο καλύτερο, λευτεριάς και ελεύθερης δημιουργικής εργασίας.

Η Ανακάλυψη της Λύρας

Ένα βράδυ, κουρασμένος και πεινασμένος, ο Λίνος καθάριζε μια γωνιά του κάστρου. Ξαφνικά, το χέρι του ακούμπησε κάτι κρύο και μεταλλικό πίσω από μια σπασμένη πέτρα... Με μεγάλη του έκπληξη κατάλαβε ότι ήταν μια χρυσή λύρα. Όταν άγγιξε τις χορδές της, μια μελωδία γέμισε το σκοτεινό δωμάτιο. Ήταν σαν η μουσική, σαν οι νότες της λύρας να συναντούσαν τις αχτίνες του ήλιου της ψυχής του και να έπλεκαν τραγούδια αφιερωμένα στη λευτεριά, στην ομορφιά, στην αγάπη...

Και τότε, άκουσε μια φωνή: — Είμαι η Λύρα των Ταλάντων, είπε η φωνή στον Λίνο. Σε σένα δίνω τρία δώρα: το θάρρος, την εξυπνάδα και τη δύναμη του έρωτα για την ελευθερία. Αν τα χρησιμοποιήσεις τη στιγμή που πρέπει, θα πετάξεις σαν τον γλάρο έξω από αυτή τη σπηλιά της σκλαβιάς σου. Αν δεν τα χρησιμοποιήσεις όταν πρέπει, θα μείνεις για πάντα δεμένος.

Ο Λίνος ανατρίχιασε. — Τι μπορώ να κάνω εγώ, ένας σκλάβος, με αυτά τα δώρα; — Δοκίμασε, και θα δεις, του απάντησε η φωνή που φαινόταν σαν να βγαίνει μέσα από τη χρυσή λύρα που είχε ανακαλύψει.

Το Πρώτο Τάλαντο: Το Θάρρος

Την επόμενη μέρα, ο τύραννος στάθηκε μπροστά στον Λίνο. — Θέλω να πας και να μου φέρεις νερό από το Ποτάμι της Σιωπής, του είπε. Μα να ξέρεις: το ποτάμι το φυλάει ένας δράκος με εκατό κεφάλια. Αν δεν φέρεις το νερό που θέλω, πολύ χειρότερη σκλαβιά σε περιμένει.

Ο Λίνος ένιωσε τρόμο, μα θυμήθηκε τη λύρα. «Το θάρρος είναι μέσα μου», σκέφτηκε. Έφτασε στο ποτάμι, όπου ο δράκος φύσηξε καπνό και τα μάτια του πετούσαν αστραπές σαν κεραυνούς. Ο Λίνος δεν τρόμαξε. Άγγιξε τη λύρα και έπαιξε, κι εκείνη έβγαλε μια μελωδία που δόνησε κάθε κύτταρο του κορμιού του και τον γέμιζε με θάρρος, αλλά διαχύθηκε και γύρω του.

Η μουσική γέμισε τον αέρα σαν χάδι. Ο δράκος αναστέναξε βαριά... ένιωσε μέσα του την αρμονία της δίκαιης δύναμης να παραλύει τη δύναμη του κακού. Αφέθηκε στην αναγεννητική δύναμη αυτής της μουσικής, τα μάτια του έκλεισαν και η καρδιά του άρχισε να δονείται στις νότες της αγάπης. Ο Λίνος βούτηξε γρήγορα τη στάμνα στο νερό και έφυγε. «Το δώρο του θάρρους μου», σκέφτηκε, «έκανε το θαύμα του».

Η μουσική έκανε τον άνεμο σύμμαχό του

Το Δεύτερο Τάλαντο: Η Εξυπνάδα

Ο τύραννος θύμωσε όταν είδε τον Λίνο να έρχεται νικητής. Διέταξε λοιπόν τον Λίνο να επιχειρήσει έναν πολύ πιο δύσκολο άθλο. — Νόμιζες πως θα τελειώσεις τόσο εύκολα μαζί μου; Πήγαινε να μου φέρεις ένα φύλλο από το Δέντρο του Ουρανού! Αν δεν μπορέσεις, χειρότερη σκλαβιά και μαρτύρια σε περιμένουν.

Ο Λίνος σήκωσε το κεφάλι. Το δέντρο ήταν τόσο ψηλό που άγγιζε τα σύννεφα. «Κανείς δεν μπορεί να το σκαρφαλώσει...». Άγγιξε ξανά τη λύρα του και έπαιξε μια

μελωδία. Τότε ξανά ένα θαύμα έλαβε χώρα. Ο άνεμος σταμάτησε και άκουγε τη λύρα, παραδομένος σε αυτήν.

— Μπορείς να με ανεβάσεις στο δέντρο; ρώτησε ο Λίνος. Ο άνεμος δίστασε. — Αν σε σηκώσω, τι θα μου δώσεις; Ο Λίνος σκέφτηκε και έπαιξε μια νέα μελωδία. — Αυτή η μουσική είναι δική σου. Όποτε φυσάς, θα την ακούς μέσα στα φύλλα. Ο άνεμος χαμογέλασε και σήκωσε τον Λίνο ψηλά.

Ο Λίνος πήρε το φύλλο και προσγειώθηκε απαλά στο έδαφος. Η λύρα είχε ξανακάνει το θαύμα της. «Η εξυπνάδα με βοήθησε», σκέφτηκε, «έκανε τον άνεμο βοηθό και σύμμαχό μου».

Το Τρίτο Τάλαντο: Η Δύναμη του Έρωτα για την Ελευθερία

Μετά και από αυτή τη νίκη του Λίνου, ο τύραννος βρυχήθηκε: — Αύριο θα σε πετάξω στη Φυλακή των Σκιών! Εκεί κανείς δεν ξαναβγαίνει! Ο Λίνος ένιωσε τον φόβο να σφίγγει την καρδιά του. Μα στράφηκε ξανά στη λύρα του και έπαιξε, καλώντας τη μουσική σε βοήθεια. Η μελωδία που ξεχύθηκε ήταν τόσο δυνατή που οι πέτρες του κάστρου ράγισαν. Οι αλυσίδες του Λίνου έσπασαν.

Τα πουλιά πετούσαν γύρω του κελαηδώντας στους ρυθμούς της μαγικής μουσικής. Τα μυρμήγκια άνοιγαν μικρές τρύπες στα βράχια από όπου έμπαινε φως στη σκοτεινή σπηλιά. Οι μέλισσες χόρευαν οδηγώντας τον στο μονοπάτι της εξόδου. Ο τύραννος, βλέποντας όλα αυτά, κατάλαβε ότι όχι μόνο ο Λίνος ελευθερώνεται, αλλά ότι και αυτός χάνει κάθε δύναμη

που τον έκανε τύραννο. Όρμησε να του αρπάξει τη λύρα... μα στα χέρια του η λύρα σίγησε. Οι χορδές της ελευθερίας και της αγάπης ήταν αδύνατο να δονηθούν από δάχτυλα τυράννου.

Ο Λίνος δραπέτευσε, αφήνοντας τον τύραννο στο καταραμένο και ερειπωμένο κάστρο του, αδύναμο, μόνο, βουβό και φοβισμένο για την ίδια του τη ζωή.

ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Ο ήλιος της δίκαιης δύναμης, αν θερμαίνει την καρδιά μας, κανένα σκοτάδι δεν μας κυριεύει. Η αληθινή αγάπη για την ελευθερία και την ομορφιά κάνει όλες τις δυνάμεις της γης και του ουρανού συμμάχους μας — και τις αλυσίδες, αδύνατο να μας κρατήσουν.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της: paramythoupoli.gr